

Co se mi vybaví, když se řekne slovo tábor?

Červen, prázdniny za dveřmi. Kdykoliv jsme v tuto dobu, sestra i já, něco provedli, vyhrožovala maminka: „Já se s váma celé léto zlobit nebudu, pošlu vás na pionýrský tábor!“ Tak se tehdy říkalo všem podnikovým velkovýkrmnám v režii ROH. Odtušili jsme, že nám tím jen vyslňuje a opravdu, neposlala nás nikdy. První skutečný tábor, u Soutic. Stany áčka, bez podsad, každý jiný. Kluci i holky pohromadě, neb skauti teprve ožívají a vede nás ředitel školy. Sedím na staré vrbě a okázale si čtu Literární noviny, 2000 slov od Ludvíka Vaculíka, aby každý viděl. Dospěli o článku debatují, co na něm, hergot, všichni mají? Dočetl jsem. Nic moc mi neříkal. Literárky jsem nacpal do holínek, abych je vysušil. V botách fungoval Vaculík báječně. První táborová hra, Alvarez. Kdosi cizí rádí v našem ležení, vyvěšuje ohořelé zprávy. Neznámý také schoval tály od kamen, do řeky ukrývá bílé kameny. Záhy ale zjišťujeme, že nás mnohem víc ohrožuje protivník jiný, totiž děsný noční hlad. V nerovném boji, bez hlesu, padla naráz pětakilová plechovka švestkových povidel. Nenažranci z hlídek ji vybrali téměř do dna. Opodál němě žalují hnusně ohlodané bochníky chleba: „Příznej se, tys tady včera taky byl!“ Na druhý tábor v Jesenném se již oddíly připravily mnohem lépe. Tatínkové a vedoucí pečlivě smontovali podsady z krajinek, chlapecké a dívčí oddíly oddělila

mnohakilometrová vzdálenost. Ten rok se ke starým a oblíbeným písním Stály báby u silnice a My pluli dál a dál přidal i zbrusu nový hit – Bedna od whisky. To byl, pane, song! Zpívali jsme ho náruživě všude, všude, kde to jen trochu šlo. Báby upadly dočista v nemilost. Zas a znovu znělo odevšad „tak kopni do té bedny, ať panstvo nečekáááá“ tak vytrvale, až píseň byla, jako první oficiálně uznaná oddílová odrhovačka, k hlasité reprodukci zcela zakázána. Opět jsme zpívali Báby a My pluli.

foto Jiří Machálek, Junák

K dopolední svačině Pacholík, jemný smetanový krém, dva rohličky, mlíko, mňam! Právě ale plným zkoušku hladovění, krémíku se přechoťně ujmají jiní. K večeru – táborová epidemie, střevní potíže, úporné zvracení. Že by ten Pacholík? Nebo spíš burty? Nebo je to přece jen úpal, úžeh? Mimořádná situace vyžaduje mimořádná opatření. Sedíme s náčelníkem – bratrem Jendou – v jídelně. Do rána hlídáme sténající a šavlující tábor. Zvuky latrinových štvanců zvolna tichnou. Měsíc jako rybí oko prozařuje plynoucí mraky. Proti sračce je jako

prevence nejlepší vodka. Z vyprávění o pohnutém životě duchovního jsem si nepamatoval druhý den vůbec nic, ale z lavičky jsem nespádl, i do stanu jsem došel dočista sám, jako chlap. Na nedělní bohoslužbu v blízké vesnici mě veze ráno raničko na skútru značky Manet. „Na co dlouhé kalhoty, jsem otužilý, bratře!“ Asfaltka se točí hlubokým lesem, slunce je nízko, za hřbety vrchů nevidí. U kostelíka se nemůžu ani postavit, tak mám kolena ztuhlá. Vrcholem poct jsou pro táborníka Tři orlí péra. Kdo by je nechtěl! Také já je získal, i když neprávem. Bratr Šumelda mě načapal, jak blbě vyčnívám zpoza kmene smrku, ačkoliv jsem měl být v tu chvíli ještě několik hodin zcela neviditelný. Na vteřinu, dvě, jsme si z několika metrů hleděli do očí. Nevím jak on, ale já na to do smrti nezapomenu. Hladověl i žíznil jsem od té doby mnohokrát, to pero osamění již nikdy nedoženu. Never more.

Za několik měsíců vyrazíte na tábory. Do krajín tak vzdálených a tajuplných, jako je třeba povodí Berounky nebo Vysočina. Povezete také děti, pro mnohé je právě tento tábor táborem prvním. Nezapomeňte, že Čas je zběsilý jezdec. Teď, ještě teď, se za oknem míhají neznámé kopce a domy, ale za chvíli vystoupíte. Od té chvíle bude dětská paměť na stránce – Můj První Tábor – otevřena. Opravdu silné zážitky zachytí nesmazatelně, asi navždy. Aby byly vzpomínky alespoň tak barvitě jako ty moje, přeje

Jirka Chour,
TOM Veverk, Brandýs nad Labem
P. S. opravdu Veverk

Nový šéf kanceláře České rady dětí a mládeže

Výběrové řízení na nového ředitele kanceláře proběhlo hladce a korektně. Oba uchazeči, pánové Zajíc a Červenka, předstoupili před představenstvo největšího střešního uskupení dětí a mládeže se zajímavou a cílevědomou vizí jak vést kancelář a kam napřít hlavní síly.

Představenstvo dalo v tajné volbě přednost Jiřimu Zajícovi (1951).

V čele administrativy ČRDM tak stane pozoruhodný muž: dlouholetý redaktor křesťanského vysílání Českého rozhlasu, bývalý člen mediální rady, učitel, skaut.

Dodejme, že Jiří Zajíc slíbil mimo jiné udělat vše pro to, aby se jeho příchodem prohloubila loajalita největšího členského sdružení České rady, totiž Junáka, k ČRDM. Bude jistě bedlivě sledován, jak toto předsevzetí naplní. Držme mu palce a přejme dobré nervy a hodně sil v horkém křesle.

(ton)

Střídání v čele kanceláře České rady dětí a mládeže

Martin Bělohávek, šéf Pionýra, opouští po třech letech „ředitelnu“ České rady dětí a mládeže.

Mám za to, že bude slušné a dobré se s ním rozloučit (mimo jiné) na stránkách časopisu, u jehož zrodu stál a který pomáhal rozeběhnout,

ostatně jako celou Českou radu dětí a mládeže. Není pro mne úplně snadné napsat něco neformálního. Korektní vztahy, které s Martinem mám, mi jistě dovolí poměrně velkou míru upřímnosti. Pozoroval jsem Martinovu činnost tu zblízka, tu s velkým odstupem, srovnával s prací na ústředí tomíků, naslouchal ohlasům od představitelů jiných spolků.

Martin Bělohávek vstoupil před třemi roky do zcela neznámé řeky manažera obrovské střešní organizace, která vznikla v příznivé konstelaci hvězd několika měsíců Tošovského vlády a s níž byla ochotna komunikovat i nová vládní garnitura. Vybudoval kancelář a dovedl sehnat prostředky, aby zaplatil (podle mého, v představenství ČRDM menšinového názoru, poměrně slušně) dva nebo tři úředníky. Kancelář pod jeho vedením poměrně úspěšně tvořila granty, vydávala časopis Archa, komunikovala s desítkami státních úředníků, politiků, představitelů sdružení – skoro by se s Werichem chtělo napsat maharádžů, rádžů, džů, ů – – –.

Martin se svým týmem zadministroval (hu, ohavné slovo, ale co to bylo jiného!) pojištění celé České rady dětí a mládeže – jednu z věcí, která funguje opravdu solidně a díky níž mohou stovky vedoucích na tisících akcích opravdu klidně spát.

Martin Bělohávek a jeho lidé byli garanty olbřímí akce nazvané s italským šarmem Bambiriáda. Bambiriáda, jakkoliv ji *moji* tomíci uznávají a jakkoliv ani pro mne není nikterak odpudivá, časem

projevila vlastnosti dobře nabujelé dřevomorky. Nebo spíš švankmajerovského Otesánka. Občas jsem měl pocit, že jednoho dne přijdu do kanceláře ČRDM a tam... !

Martin absolvoval kolem Bambiriád desítky jednání a fakt, že mu sluchátko telefonu nevrostlo do tváře, vnímám spíše jako překvapující. Výsledkem bylo to, že Bambiriády podpořilo nejen ministerstvo školství, ale nemalou částkou i sponzoři z privátního či polostátního sektoru. Páně Bělohávkův přínos tomuto úspěchu byl, abych se vyjádřil decentně, nemalý.

Rozepisovat se o jednáních kolem zahraniční politiky ČRDM, majetku po SSM či třeba serveru Sidliště nepovažuji za nutné: samosebou, že u nich šéf kanceláře M. B. byl a konal vše pro obhájení zájmů České rady dětí a mládeže.

Stovky jednání s kolegy z Kruhu, jednání kolem Nicemu... Nechtěl bych jich absolvovat ani desetinu: slova, prázdná slova, drsná slova. To raději u tomíků vybírat na chalupě senkrvnu. Jednání to nikdy nebyla snadná a to, že Martina nikdo neobvinil alespoň ze středně těžkého ublížení na zdraví, považuji za důkaz jeho diplomatického umění.

Citlivá věc: šéf pionýrů v čele střešní organizace, v čele spolku spolků. Citlivé pro skauty, zejména pro starší generaci vůdců, kteří

tohle prostě nikdy nezkousli. Netroufnu si tenhle problém hodnotit a vstupovat na tak tenký led, mohu jen s nejlepším svědomím konstatovat, že Martin Bělohávek nikdy nejednal jako ideolog, který by chtěl být jen slůvečkem zasahovat do vnitřního života spolků ČRDM. Role šefa pionýrů prostě do jeho práce v kanceláři nikdy nevstupovala, alespoň máma očima viděno.

Ale samá chvála, to by bylo opravdu, opravdu falešné. Svoji kritiku však zároveň trošičku rozmělním, neb jsem člověk chybný a o sobě pochybuji. Nadto nechci vyvolat polemiku, ale říci, že odcházející šéf kanceláře je slušný, nesmírně pracovitý a komunikativní člověk.

Občas jsem měl pocit, že kancelář vyrábí zbytečně mnoho papírů. Mraky papírů. Tuny papírů. Někdy jsem to i řekl nahlas. Pak se ale na valném shromáždění ozvalo, že tohle či ono mělo být rozpracováno, tam že nepřišel zápis. Tak nevím. Občas jsem měl pocit, že některé děje a pochody a informace jsou malilililinko ceděny a že vzniká atmosféra: lépe nevěděť. Pak jsem ale sám *rád* musel uznat, že mi ta či ona informace mohla v návalu jiných jaksí ...uniknout.

Občas jsem měl pocit, že mládenci a panny z kanceláře mohli kmitat ve vyšším tempu a že na ně byl Martin co se striktní děly práce týče trošku ...hodný.

Občas jsem měl pocit, jako by Martin či jeho spolupracovníci (zejména kolem Bambiriád) byli na konci trpělivosti s těmi, kdo jsou na druhé straně drátu, tedy s dobrovolníky, kteří na tu či onu schůzi do Prahy jedou pět hodin vlakem a berou si na to dovolenou. Možná ale byly meze lidské trpělivosti už překročeny, nevím.

To je ale z kritických výhrad vážně vše.

Martin stál vlastně **na střeše**. Občas klouznul dolů, nespádl ale. Byla to ale pěkně šikmá plocha! Byla to střecha sedlová.

Česká rada dětí a mládeže je všech – a tak trochu ničí – a podle toho s ní všichni zacházíme. Některé povinnosti na ni rádi delegujeme, některých pravomocí ale těžce, těžce želíme... Uznávám to. S věčně zaneprázdněným představenstvem, se suverény, kteří ostřížím zrakem pozorovali každý

jeho krok, s lidmi rozdílných letor i ideových východisek, názorů, to odcházející kancléř věru neměl lehké. Úředník a vyjednávač Martin Bělohlávek nicméně velkou mírou přispěl k tomu, že největší a nejsilnější uskupení dětských spolků v této zemi vstoupilo do všeobec-

ného povědomí jako významný partner a že Česká rada pro svá členská sdružení ledascos užitečného vykonala. Laťka po něm zůstává nastavena ve velmi solidní výši.

*Tomáš Novotný
člen představenstva ČRDM,
náčelník tomíků*

Zeptali jsme se

V pondělí 3. září 2001 nastoupil do funkce výkonného ředitele kanceláře ČRDM nový kancléř Mgr. Jiří Zajíc. Ještě ten den ráno jsme ho požádali o rozhovor.

Vím, že je to skoro neslušné vás hned první den přepadnout se žádostí o rozhovor, ale přesto si troufnu. Jak se vám dnes ustávalo a jelo do práce?

Těžce, hrozně těžce – protože dosud můj denní režim začínal kolem poledne a končil mezi čtvrtou a šestou hodinou ránní. Pro moji dosavadní práci redaktora v Českém rozhlasu při tamních poměrech to bylo jediné schůdné řešení, abychom se při práci nerušili a vůbec se dostali na společný počítač a stříhačku.

Mohl byste nám o sobě něco prozradit? Třeba věk, předchozí zaměstnání, funkce atd.

V knížce Robinson Crusoe, která byla mou nejoblíbenější, je situace, kdy se trošečník představuje slovy (latinskými) „Španěl a křesťan“. Já bych se analogicky charakterizoval jako „skaut a křesťan“. Od sedmnácti let tohle rozhodujícím způsobem určovalo můj život. Vzhledem k době, která tehdy začínala – právě nás okupovala vojska států Varšavské smlouvy – to znamenalo značně „nestandardní“ podobu života, řeknu-li to kulantně. Znamenalo to například, že jsem místo pedagogiky a sociologie, kterou jsem chtěl studovat, skončil na Matematicko-fyzikální fakultě UK, obor matematika. Přišel jsem o práci jako asistent na katedře aplikované matematiky FSI ČVUT – a skončil jsem jako programátor ve Výpočetním centru VŠE, kde jsem se ale za čas dopracoval

Mgr. Jiřího Zajíce – výkonného ředitele kanceláře ČRDM

k řešení zajímavých záležitostí souvisejících s využíváním počítačů pro podporu výuky. A hlavně jsem si vysloužil pozornost StB – vadila moje činnost s dětmi v TJ Sokol Praha Krč, protože to byl kamuflovaný skautský oddíl, a zvláště různé aktivity v tzv. skryté církvi. Po listopadu 89 jsem byl požádán, abych v tehdejší Československé rozhlasě založil redakci náboženského života. Tam jsem pak pracoval až dodnes. Současně jsem se stal členem Ústřední rady nově obnoveného Junáka – svazu skautů a skautek, kde jsem měl na starosti duchovní výchovu, případně otázky spojené s tiskem. Což platí rovněž dodnes – měl bych skončit na říjnovém sněmu. V letech 1992 – 2000 jsem byl členem (v prvním období do roku 97 místopředsedou) Rady České televize.

Co vás dovede naštvat, rozčítit? Leccos. V zásadě jsou to situace, kdy se někomu ubližuje – šlendriánem, nespolehlivostí, lhostejností, lži, násilím proti slabšímu. Často-krát jsou to situace, kdy někdo

tímhle svým jednáním maří mou práci a obírá mě o čas i energii.

Máte nějaké předsevzetí nebo konkrétní cíl, se kterým nastupujete do funkce ředitele kanceláře ČRDM? Samozřejmě, bez toho by nemělo vůbec smysl sem chodit. Téměř paralelně jsem třeba dostal nabídku dělat ředitele Vyšší odborné školy publicistiky, kde dosud externě vedu seminář „Polemika a diskuse“. Kromě toho, že bych nechtěl pokazit to, co se už povedlo mému schopnému předchůdci Martinu Bělohlávkovi, bych chtěl hlavně přispět k tomu, aby sdružení, která si vytvořila ČRDM, ji opravdu vzala za svou. A aby se – tak jak to stojí ve Strategii ČRDM do roku 2005, kterou jsem pomáhal vytvářet – ČRDM stala „respektovanou součástí občanské společnosti a hlavním partnerem státu v oblasti politiky a koncepce mimoškolní výchovy.“ Speciálně bych chtěl pomáhat tomu, aby schopní lidé zejména z menších sdružení získávali prostřednictvím ČRDM možnost tyto své schopnosti nabídnout mnohem širšímu okruhu, než mají na půdě jejich sdružení. Jedná se hlavně o různé tvůrčí lidi, kteří dovedou psát, točit, výtvarně či jinak zajímavě prezentovat činnost s dětmi a mladými lidmi, dále o lidi schopné pro jednání s institucemi, shánět společenskou i ekonomickou podporu apod.

Co si slibujete od projektu „V síti“, jehož je ČRDM partnerem?

Rozhodně bych byl rád, kdyby se v dohledné době podařilo naplnit alespoň 50% z cílů projektu: být centrálou, která zajišťuje servis, sběr, třídění a distribuci informací pro oblast volnočasových aktivit, pomáhat otevírat cestu do médií, navázat partnerství s novináři. Oblast výchovy je v dnešní české společnosti velice podceňována (ostatně jako prakticky všechny dlouhodobější investice) a nezajem

médii se na tom podepisuje rozhodující měrou. Tady vidím hlavní úkol projektu. Vlastní spolupráci s ČRDM kromě možnosti, které nabízí informační servis, si představuji především ve vyhledávání lidí z jednotlivých sdružení, kteří by dokázali v daleko větším měřítku uplatnit své publikační a odborné schopnosti.

Chtěl byste ještě něco vzkázat občanským sdružením, která ČRDM zastřešuje?

Střecha má smysl tehdy, když pod ní stojí pořádný dům. To znamená, že musí pořádně žít sama sdružení. Na druhé straně – dům bez dobré střechy může vydržet jen ve velmi dobrém počasí. A to – jak víme – se v našich končinách

nekoná: v oblasti dětí a mládeže je trvale oblačno, mnohdy zataženo. Bez silné fungující ČRDM se to nezmění ani na polojasno. V tom bychom „jasno“ měli mít všichni.

Děkujeme za odpovědi a přejeme v nové funkci hodně úspěchů.

Ptal se Slávek Hrzal

Tábory našich sdružení

Zeptali jsme se poslanců a senátorů Parlamentu ČR na jejich vztah k táborům. Položili jsme jim následující otázky:

1. V kolika letech jste byl/a poprvé na táboře?
2. Jak tuto zkušenost hodnotíte?
3. Poslal/a byste svoje děti na tábor?
4. S kým?

Jejich odpovědi si můžete přečíst na následujících stránkách v šedých rámečcích.

1. V osmi.

2. Dnes pozitivně. Tehdy se mi ale stýskalo po mámě.

3. Posílám je pravidelně každý rok.

4. Dříve moji dva synové jezdili na skautský, teď jezdí se Zdeňkem Suchým, který jak sám říká, pořádá tábory ze zkušeností dítěte, které je nenávidělo. Synům se tam děsně líbí.

Vladimír Mlynář

1. Asi tak v devíti nebo v deseti.

2. Naprosto tragická zkušenost – šikana starších a naprosto nezvládnuté z hlediska vedoucích. Hrůzostrašný program, založený na zesměšňování a likvidující samostatnost.

3.+4. Později jsem se dostal do oddílu k J. Foglarovi a tam to byla zcela opačná zkušenost. Tábory s režimem, který znám z Foglarovy „Dvojky“ bych doporučil komukoli, nejen svým dětem.

Jiří Payne

a učení, tak si o prázdninách hrajeme. Současně se snažíme, aby naše tábory (které jsou otevřeny i nečlenům, pokud jim je alespoň 15 či více let) měly i nějaký hlubší filozofický podtext: v roce 1999 to byl vztah mladé generace a seniorů (projekt Geronthos 99), loni reflexe zkušenosti lidstva na konci milénia (Ego Homo 2000), letos to mělo být o odpovědnosti člověka vůči kolektivu/lidstvu, ale nakonec se z toho vyklubalo skoro čisté hrani si. Ostatně projekt „2001: Vesmírná odyssea“ k tomu přímo vybízel. Takže jsme si na motivy knížky zahráli celotáborovou etapovou hru, strávili dva dny v pravěku, putovali na MAT-1 s doktorem Floydem a na lodi Discovery se vydali k Saturnovu měsíci Japetu. David Bowman nakonec všem otevřel hvězdnou bránu. Stalo se v Lindavě letos v srpnu.

René Brinda, ADK

1. V 10 letech.

2. Pamatuji si až další tábor v 11 letech. Myslím, že byl pro mne důležitý.

Ještě více tábory s přírodovědným kroužkem od 14 do 22 let.

3. Už jsem poslal – syna s počítačovými nadšenci, dceru s vodáky.

4. víz 3.

MUDr. Ivan David CSc.

1. Na táboře jsem byl poprvé po 3. třídě, v 9 letech u Kysuckého Nového Města.

2. Moc se mi tam líbilo, možná tam někde má kořeny moje toulavá povaha a láska k přírodě, která se později rozvinula ve studium na přírodovědecké fakultě a práci v ochraně přírody.

3. Dítě bych na prázdninový tábor určitě poslal,

4. menší na pobytový se skauty nebo ochránci přírody, větší určitě na putovní tábor, jelikož ten nemá chybu.

RNDr. Libor Ambrozek,

Prázdniny u ADK

O prázdninách máme pauzu a soutěže neprobíhají. Koná se mezinárodní tábor IDEA, což je monstrakce pro mládež z asi 30 zemí na které se debatuje a školí. O tábor ani tak moc nejde – spíš je to taková prázdninová škola. Ten letošní se konal v Sankt Petersburgu v Rusku. Již podruhé za sebou se nám podařilo sehnat peníze na vyslání studentů romského původu a českou výpravu tak tvořil smíšený česko-romský tým.

Další letošní prázdninovou akcí byl náš letní tábor. To už je tábor, jak ho člověk zná z jiných sdružení dětí a mládeže: naše aktivity jsou celý rok samé biflování

foto A-TOM

Tábor TOM Pawnee

Na patnáct prázdninových dnů vyrostlo v malebném údolí říčky Vlárky nedaleko Vlachovic u Valašských Klobouk stanové městečko. Dopravní značky s označením začátku a konce obce s nápisem „Vlachovičky nad Vlárkou“ prozrazovaly, že se jedná spíše o město než o obyčejný tábor. Smaltovaná domovní popisná čísla a poštovní schránky na všech stanech pak v této skutečnosti jen utvrzovaly. Rozcestníky s postupně přibývajícím názvy ulic a tabulemi navádějícími k městským lázním, spalovně, školní jídelně, sportovnímu areálu, nemocnici, radnici a dalším městským objektům byly důkazem postupného budování a rozvíjení města. O tom, co se bude budovat, v jakém pořadí a za kolik, rozhodovalo městské zastupitelstvo sestavené z vedoucích, instruktorů a zástupců všech družin, kteří získali nejvíce hlasů ve volbách. Na úřední desce se kromě výsledků voleb objevila nabídka úřadu práce, vyhláška finančního úřadu o placení daně domovní, inzerce, smuteční oznámení místní pohřební služby a informace z táborového života. Banka vyplácející v místní měně mzdy občanům, stejně jako obchod, byly otevřeny denně v odpoledních hodinách. Vyhlásování brigád, nástupů, oslav a organizování táborového života zajišťoval městský rozhlas. Celé město bylo pak ve večerních hodinách osvětleno veřejným osvětlením. Všechny předem připravené pomůcky, vybavení a rekvizity pomohly navodit tu správnou atmosféru, která letos kupodivu pohltila nejenom malé děti, ale i 15-ti leté hochy.

Jednotlivé táborové dny neobsahovaly jenom činnosti a hry zaměřené na budování a rozvíjení města, ale zároveň představovaly jednotlivé měsíce v kalendářním roce a byly prosyrceny tradičními událostmi, z nichž stojí za zmínku zimní radovánky, stavba sněhuláka, závody na sněžnicích, lyžařská štafeta s kufrem a další. Na jaře nechybělo malování veličnočního vajíčka, tradiční březnový country bál a pálení čarodějnic. Jednou z nejzdařilejších akcí byl pečlivě připravený prvomájový průvod do vsi, kdy místní občané s nostalgií zavzpomínali na léta minulá, předrevoluční. Následovalo kácení májek, červnové vysvědčení, prázdninový vandr. V září šly pak děti do školy, na podzim stavěly draky, na dušičky zdobily hřbitov. Následovala prosincová mikulášská nadílka, zvláštním dojmem působící nadělování dárků u vánočního stromku v lese doprovázené zpíváním koled a po štědrovečerní večeři veselý silvestrovský program zakončený skvělým ohňostrojem. Program byl tak nabitý, že tábor utekl než bys řekl „švec“. Nastal čas opustit prosperující město, sbalit některé stavby a rozloučit se.

Po všem zbyl jen hřejivý pocit plně prožitých patnácti dnů a vzpomínky na spokojeně tvářené více jak čtyřicet dětí a navené výrazy deseti vedoucích a dvou kuchařek. Nezbyvá než se těšit na první schůzku

v září, další společně prožité víkendy v novém školním roce a další prázdniny.

Zdeněk Rolinc, TOM Pawnee,
Bystřice pod Hostýnem

Muráňská planina

„Takhle si maluju léto“. Takhle akce je zvláštní a spousta z nás se celý rok ptá: „Dostanu se tam? A kam se pojedete letos?“ Jde o to, že na „Takhle si maluju léto“ jedou jen ti, kteří během roku získali nejvíce bodíků. Letos jsme se rozhodli, že se podíváme s bágem na zádech na Muráňskou planinu. Že nevíte, kde to je? No, my jsme to taky moc nevěděli.

Muráňská planina je součástí Slovenského rudohoří, nachází se poblíž Nízkých Tater. Tolik slovník. Jinak je to nádherný kus země, kde kromě českých turistů,

1. V dětském táboře jsem nikdy nebyl.
2. Zkušenosti žádné.
3. moje děti se zúčastňovaly skautských táborů ve Francii, tato skupina vlastnila jenom stany, jinak neměla nic. Vše se odehrávalo v divoké přírodě.
4. Zkušenosti velmi pozitivní.

Ing. Jaroslav Lobkowicz

1. V sedmi letech.
2. Nic moc, psal se rok 1958.
3. Ano.
4. S organizací, kterou si vždy podrobně prověřuji. Zda plní všechny pedagogické, hygienické a bezpečnostní předpisy, jaký program nabízí, v jaké lokalitě tábor uskutečňuje.

Petr Koháček (ODS),

1. Poprvé jsem byl na táboře ve věku 7 let. Potom jsem jezdil každý rok – 13 let, jako dítě, potom jako instruktor praktikant a později jako vedoucí, sporták aj.
2. Musím konstatovat, že jsem na letní tábory jezdil velice rád. Měl jsem velké štěstí na vedoucí a získal jsem znalosti a vztah k přírodě, naučil se mnoho táborových dovedností a v neposlední řadě jsem zažil mnoho táborových kamarádství, která přetrvávají v mnohdy dodnes. Jsou to krásné vzpomínky a myslím, že táborové odloučení od rodičů prospělo mému vnímání mnoha souvislostí života a samostatnosti.
3. Zcela určitě budu v budoucnu chít, aby moje děti zažili něco podobného co jsem zažil já. Myslím, že táborový život je cenná zkušenost, kterou bych jim chtěl umožnit.
4. Myslím, že dítě by mělo mít možnost dlouhodobě se účastnit činnosti v nějaké organizaci, kolektivu či zájmovém sdružení a jakýmsi vyvrcholením by měl být právě letní pobyt na táboře. Tím chci říci, že dosti dávám důraz na podporu volnočasových aktivit a na to aby se mladí mezi sebou poznávali nejen tři týdny v roce ale měli možnost spolupracovat a tvořit po celý rok.

Pavel Severa

kteřích tu není mnoho, potkáte tak leda medvěda. A tak se jednoho dne hodně brzo ráno sešly v Třinci na nádraží 3 trojice, které měly dohromady vždy stan, věci na vaření, jídlo a vodu. Už ve vlaku jsme začali porovnávat zásoby jednotlivých trojic a jejich jídelníčky. Jednotlivé trojice by se daly charakterizovat také takto: 1. Chlebová (vedoucí, prosazující třinecký chleba na všechny způsoby) 2. Racionální (naše tři krasavice, vločky, vločky a ještě jednou vločky) 3. Iracionální (kluci, potraviny s příšerně dlouhou dobou přípravy). Původní limit váhy batohu 12 kg, který neměl být překročen, jsme však překročili úplně všichni. Projeli jsme 22 tunelů (můžete je raději přepočítat, až tam pojedete) a za chvíli jsme vystupovali v Červené Skále. Naše první tábořiště bylo nedaleko, asi 10 km a bylo už součástí národního parku Muránská planina. S batohem na zádech to vypadalo jako nejmiň 15 km. Tábořiště to bylo oficiální a takové se tam nachází ještě jedno. Před večerí jsme se zašli podívat na zříceninu Muránského hradu. Byl opravdu nádherný a poskytoval rozhled na nekonečné a hlavně liduprázdné lesy a bradla.... Pět dnů na planině určitě není dost na dokonalé prozkoumání. Ale pokud budete mít štěstí a překročíte bludný kořen jako my, což tady není vůbec problém, poznáte ji dost dobře. Naše putování bylo okořeněno obrovskými rozkvetlými loukami, spoustou jahod, všudypřítomnou zvěří a obrovskými stopami medvěda. Skoro bych řekla, že máte pocit, jakoby byl neustále za vámi. Hlavně, když jdete večer na záchod. Ještě pár rad na závěr: Tábořiště jsou dvě, Velká Lúka (povoleno přespat 1 noc) a Nižná Klaková (2 noci, dřevěný srub). Ochránci konají svou práci dobře, potkávali jsme je často. Vody je zde málo, je dobré využít každé studánky i potůčku. Zvěře je hojnost, zvláště když se chováte tiše. Pozor na medvědy a vlky. Co do počtu návštěvníků, méně je někdy více, a proto sem nebereme celé oddíly. K zhlédnutí doporučujeme Muránský hrad, Studňu, skalní bránu poblíž Nižné Klakové, Voniacu a Martinovu dolinu a.... Veškeré podrobnosti najdete v mapě Věporské vrchy. (mapa je snad 50 let stará). Pokud se rozhodnete Muráň navštívit, přejeme hezké putování.

*Martin a Martina,
TOM Maracaibo, Třinec*

foto A-TOM

1. Poprvé na tábore jsem byla v 8 letech (1960, do té doby jsem žila s rodiči v Anglii).
2. Velice mne to nadchlo, od mala jsem organizátorský typ. Od té doby jsem vynesla pouze 1x v roce 1992, kdy nám na poslední chvíli vypověděli základnu.
3. Tábor k létu a prázdninám podle mého neoddělitelně patří. Ideální prázdniny si představuji 14 dnů u každé babičky, 14 dnů s rodiči na společné rodinné dovolené a 14 dnů na táboře.
4. Nejlépe s kolektivem, se kterým absolvuje celoroční činnost. Je to její vyvrcholení, zná ono i já kolektiv. Pokud tuto možnost nemám, zvažovala reference svých známých, kteří již mají osobní zkušenosti s nějakým táborem co do programu a personálního obsazení.

Ing. Lída Brynychová

1. Na tábore jako takovém jsem prakticky nikdy nebyl, ale v rámci skautu jsem často tábory organizoval – hlavně v letech 1968 – 69. Táboření jsem měl vždy rád; poprvé jsem spal pod stanem mezi první a druhou třídou, ale to bylo na zahradě, takže se to nepočítá. Venku v lese jsem spal poprvé mezi čtvrtou a pátou třídou. Později jsme pravidelně rok co rok jezdili tábořit se skupinou 10 – 12 lidí. Přestože to nebyla oficiálně organizovaná akce, měli jsme poměrně přesná pravidla, která jsme důsledně dodržovali.
2. Jako vynikající, každému mohu doporučit.
3. Moje dcery jako malé tábořit jezdily.
4. Posílal jsem je s takovým vedoucím, kterého jsem osobně znal a ke kterému jsem měl důvěru. Jsem toho názoru, že táboření by nemělo sloužit jen k vyplnění času, „kdy se o děti nemůže starat babička“. V současné době moje dcery vzhledem ke svému věku už samy jezdí jako vedoucí.

Ing. Jan Kasal

Čochtan od Werichovců

Vodník Čochtan ze Zlaté stoky (okres Třeboň) připravil na 9. - 11. srpna 2001 další vodnický sjezd. Hned první den začala výstava obrázků a knížek od Miloše Nesvadby. Během dalších dvou dnů návštěvníci mohli vidět a slyšet představení pro děti „Malované pohádky“ od Miloše

Nesvadby, „Pozitivní divadlo“ ze Vsetína, divadelní soubor „Tykadlo“, a další divadelní i hudební soubory. Nechyběl jarmareční rej, kolo štěstí, výlov kaprů z kašny na náměstí, oblíbený průvod vodních příšer Třeboní a samozřejmě spousta soutěží pro děti, jako například „Čochtanův pohádkový svět“. V průběhu setkání se v kině promítaly filmy s Janem Werichem.

Z Obšťastníku, kráceno

Tábor Velké Pacifické

Když se v roce 1869 spojily poslední dílce kolejí 5319 kilometrů dlouhé železniční trati z New Yorku do San Francisca, naplnil se velký sen o cestě napříč Amerikou od jednoho oceánu k břehům druhého. Stavba této železnice nebyla vůbec snadnou záležitostí, bylo nutno překlenout Ohio, Misissipi a Missouri, projít přes tři obrovská pohoří Apalačské Skalisté hory a Sierra Nevada, překonat strasti nevadské pouště a hlavně uhájit holý život před útoky indiánů, bráncích svá loviště bizonů. Horko se střídalo s mrazy, proudy mocných dešťů se suchem vyprahlé prerie a přežít v takových podmínkách mohli jen opravdoví dobyvatelé západu – tvrdí a odvážní muži i statečné ženy.

Celotáborová hra mladých hasičů z tábora roku 2001 v Manětíně - Klenotech to celé musela zvládnout během 14 dnů. Tábor byl nazván osadou Jewels City a z ní se cestou vydaly 4 oddíly – Smajlíci, Heklové, Desperáti a Trappeři. Po splnění dílčích úkolů se na mapě stavby Velké Pacifické zamalovávala území států New Yorku, Pensylvánie, Ohia, Indiany, Illinois, Iowy, Nebrascy, Colorada, Wyomingu, Utahu, a Nevady, do poslední Kalifornie pak už to byl jen kousek a představte si – všichni zdraví došli. Nebylo to ani trochu snadné, hned v prvních dnech přepadly tábor bouře, blesky křížovaly oblohu, údolím duněl hrom, osadníci však překonali strach a v saloonu vládla dobrá nálada. Sheriff Pyták Řiha prorokoval dobré počasí a ono skutečně přišlo. Blízké Silver Lake bylo obleženo vyznavači vodního osvěžení, ale vždy jen chvíli, vždyť stavba železnice byla plná náročných úkolů. V noci bylo nutné získat v zapadlém údolí duchů přízeň velkého náčelníka Sedícího Býka, přes den zmapovat krajinu a hlavně stavět a stavět. Snad nejnepříjemnější to bylo v horách, tedy na blízké Kozelce, kde nikomu nedělalo problém slánění 25 metrů vysoké skály. Hráli si všichni, děti i dospěláci, všechno pak z kuchyně se svým HU-HU týmem podporoval goldhand Pavel – kuchař se zlatými rukama. Jen jedenkrát se údolí Jewels City zalilo slánými vodami, to ve chvíli, kdy po posledním jedno-

hlasném „ahoj“ nadešel čas loučení osadníků. Na mámu a tátu a hlavně vyprávění o těch hrdinských činech se těšil sice každý, ale klído pido by to mohlo být ještě o týden později.

Říká se, že na Divokém západě bylo místo jen pro tvrdáky, ale ti naši ani chvíli neváhali, když o kousek dál vyhořela jiným táborníkům kuchyně s veškerým vybavením a hlavně penězi. Ihned byla vyslána skupina zvěďů s proviantem a kuchyňským nádobím, potřebným pro první chvíle přežití, v tom okamžiku všichni vzpomněli na své hasičské heslo s nezištným: Vlasti k ochraně – bližnímu ku pomoci.

Kdo to tedy stavěl v roce 2001 Velkou Pacifickou? No přece mladí hasiči ze Všerub, Prahy, Manětína a Bolevce, a všechno se odehrálo na jejich už tradičním společném táboře v Manětíně - Klenotech. Celá táborová parta tímto děkuje hlavnímu vedoucímu tábora Milovi Pytlíkovi, který za svoji éru prošel spoustou táborů, vymyslel spoustu her a vyzískal i spoustu přezdivek – Pytláku Řiho, děkujeme.

Václava Fránová, SHČMS

1. Na tábory jsem začala jezdit v 7 letech, od té doby každý rok do věku 16 let. Později jsem na tábory jezdila jako organizátorka, naposled jsem byla na táboře v roce 2000. V letošním roce pojedou na tábor také.
2. Pobyty na letních táborech se staly součástí prázdninového volna, později dovolené. Všechny pobyty na letních táborech hodnotím kladně a to z důvodu rozvoje osobnosti každého jedince.
3. Moje všechny tři děti na tábory jezdily. Starší syn jde v mých šlépějích i v dospělosti.
4. S lidmi které dobře znám a kterým mohu důvěřovat.

Miroslava Vlčková

1. To už si snad ani nepamatuji. Možná v osmi, možná v devíti letech. Jezdil jsem na tábory často, zprvu jako dítě, později jako vedoucí.
2. Pozitivně. Možná byly i nějaké slzičky, určitě to zanechalo stopy na povaze i ve vztahu k životu. Zodpovědnost za sebe, vztahy ke druhým, umění žít v kolektivu, vyrovnat se s jiným prostředím... Ale také poznávání, pohyb, příroda atd.
3. Dokud na to měli kluci (3) věk, tak samozřejmě jezdili.
4. S důvěryhodným vedením, s kamarády.

Mgr. Miloslav Kučera st.

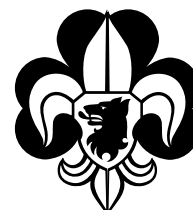
1. Na táboře jsem byl poprvé v 9 letech, a to v roce 1947, na táboře YMCA u Kácova nad Sázavou.
2. Nic moc si z něj nepamatuji. Na letní tábory jezdím pravidelně od svých 13 let s ilegálním skautským oddílem (Svobodná šestačtyřicítka), a to v roce 1953 a 1954 do Jeseníků. První tábor se nazýval podle táborové hry „Tábor generála Custer“, druhý tábor se nazýval „Hřmění“, protože po jeho skončení byl vedoucí oddílu zatčen a odsouzen k několikaletému vězení. Pravidelně od té doby skautskou tradici udržujeme a každý rok alespoň na několik dní jezdíme tábořit na jihočeské rybníky s rodinami a dnes již s vnuky jako členové oddílu old skautů střediska Kruh v Praze 2.

Stanislav Křeček

Jak vejít do historie

Stalo se to těsně před koncem našeho letošního tábora. Ten večer se konala v hangáru soutěž ve zpěvu a po vyhlášení výsledků se ještě dál hrálo a zpívalo. Nám však právě začínala hlídka. Měla jsem ji s kamarádkou Lasičkou až do půlnoci.

„Je čas, abychom obešly tábor,“ řekla jsem Lasičce. Moc se jí nechtělo, raději

ozdobeno splněním zkoušky „Tři orlich per“ třemi staršími členy.

Co je však nade vše důležité? I na již jedenáctém táboře střediska „Povodeň“ jsme si dokázali, že jsme perfektní parta a skauting je naším druhým domovem.

Cháda, Benátky nad Jizerou, Junák

1. Poprvé jsem byl v 10 letech
2. Tehdy byl znovu povolen skauting a skautské tábory jsou pro mě krásnou vzpomínkou – kdo to zná, ví o čem mluvím
3. (+ 4.) Mé děti jezdí na tábor každoročně, samy se rozhodují, jestli chtějí jet a zřejmě se jim tam líbí, jezdí na hudební tábor souboru Paprsek p. Klípce z Ml. Boleslavi.

MUDr. Jaroslav Mítle

1. Ve 12 letech.
2. Tábor byl organizován jako jisté celoroční vyvrcholení činnosti v odděle BVÚ Ostrava, vedeném známým Karlem Líbou, se silnými skautskými prvky. Proto byl pro všechny velice cenný výchovou k samostatnosti, vztahem k přírodě i k životu v kolektivu.
3. Moje děti jsou již trochu přerostlé pro tábor, ale pokud by byly ve vhodném věku, tak na tábor s náplní dle bodu 2 určitě.
4. Otázka „s kým“ je už na druhém místě. Podstatnější je náplň, a pokud možno i to, aby se jednalo o dlouhodobější záležitost, ne jen krátký tábor sám o sobě.

Ing. Milan Balabán

Vichřice

Nedivte se, všechno je to pravda; nebojte se, všechno dobře dopadlo; nelitujte nás, jsme tvrdé.

První neděli v červenci začal indiánský tábor kmene Dakotů v příjemném lesním prostředí nedaleko vesnice Holštejn. To odpoledne jsme všechny naslouchaly čtení z knihy Minehava. Začalo pršet, a lilo čím dál tím víc. Dešťové kapky burácely o stěny tee - pee. Pomalu jsme se už ani nemohly soustředit na čtení! Vítr se opíral o stěny stanu a déšť přehlušoval hlas Zrzky. Ta přestala číst. Naším veselým společníkem byl dvouletý Vašek. Zrovna jsme se chystaly zahrát si hru. Stála jsem u stěny naproti vchodu a něco někomu vysvětlovala. Najednou se tyče stanu začaly hýbat, já jsem se bezhlavě vrhla k nejbližší a pevně jí chytila. Prý jsem při tom řvala: "Držte ty kůly!" Ale to už si vůbec nepamatuji. Vzpomínám si jenom na ten okamžik děsu, kdy jsem vedle sebe uviděla Culika s malým Vaškem v náruči. Vtom se tyče zřítily a plachta odletěla. Když jsem se rozhlédla po okolí, připadala jsem si jako po přepadení naší indiánské vesnice cizím kmenem. Obloha byla temná, jako by se na nás Velký Manitou zlobil.

Začala padat další týpka. První reakce byla schovat se do hangáru, který jako jediný nabízel stabilní útočiště. Tato myšlenka nás ovšem rychle opustila, když se začaly poryvem větru vzdouvat i hangárové plachty. Zavládl velký chaos.

2x foto Akičita, Junák

Kličkovaly jsme mezi spadlými tyčemi a po hromadách nosily v náruči a lehátkách všechny věci do hangáru. Když se zdálo, že už na louce nic nezůstalo, poslaly jsme menší holky do vedlejšího tábora k včelám. Ještě že ta měla podsady. Skautky u nich brzo vytvořily skvělou atmosféru, postaraly se výborně o Vav šička, vyprávěly mu pohádky a kreslily si s ním. Ten malý človíček tam byl tak spokojený, že ani nechtěl později vylézt.

Mezi haldami lehátek, dek, spacáků, kronik a dalších značně promáčených věcí jsme si připadaly bezradné. Při pomýšlení na příjezd hygieny se nám obracel žaludek. Kdy se všechno vrátí do starých kolejí? Co bude dál?

Během toho třídění, které nebralo konce, jsme zařizovaly přespání v různých možných místech. Možná to zní tak trochu snobsky, ale velice nám při tom pomohl mobil. Zajistily jsme deky na noc. Nakonec jsme sehnaly i ubytování v holštejském Obecním úřadě. Pojedeme domů? Pokud bude pořád stejné počasí, neuschnou nám věci a můžeme to tu rovnou zabalit – šířily se mezi námi obavy.

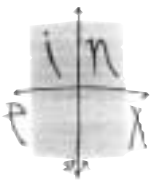
Další den ráno se začalo pomalu vyjasňovat. V táboře se každá chopila nějaké práce. Mile nás překvapila rychlá posila, která se dostavila v čele s Vítkem a náš tábor doslova zvedla na nohy. Ty dobré duše nám znovu postavily všechna týpí a na nás nezbylo, než se jen nastěhovat. Slunce během odpoledne vysušilo naše mokré oblečení, tudíž bylo všechno vyřešeno.

V noci jsme zase usnaly s pocitem bezpečí a jistoty.

Akičita, Olomouc, Junák

Dobrovolníci na táborech

INEX - SDA je občanské sdružení – tedy nevládní a nezisková organizace – s více než tisícovkou členů. Snaží se šířit myšlenku dobrovolné práce a solidarity. Inicjuje a uskutečňuje projekty založené na práci mladých lidí v sociální, kulturní a environmentální oblasti.

INEX - SDA organizuje letos více než padesát mezinárodních skupin dobrovolníků a hostí i dlouhodobé dobrovolníky v rámci Evropské dobrovolné služby.

Na Broumovsku a na hradě Hartenberg v severozápadních Čechách letos v létě pořádalo občanské sdružení INEX-SDA několik táborových seminářů dobrovolné práce se zaměřením na česko-německé vztahy, a to právě v oblastech bývalých Sudet. Jedním z těchto projektů byl i cyklistický putovní tábor, který probíhal ve dnech 1.-17. 8. 2001 a kterého se účastnilo deset mladých lidí z České republiky a Německa. Program, jehož součástí byla i cesta z Hartenbergu do Broumova na kole, byl vskutku bohatý. Šestidenní pobyt na hradě Hartenbergu zahrnoval práci na obnově hradu, výlety do okolí, ale i seznamování se s historickými souvislostmi a problémy tohoto těžkým průmyslem poznamenaného regionu. Dobrovolníci měli možnost setkat se se spoustou vlivných osobností včetně diskuse s prezidentem republiky Václavem Havlem.

1. V 7 letech, v roce 1949, šlo ale tehdy spíš o ozdravovnu.
2. Líbilo se mi tam, ale velmi se mi stýskalo. Byl jsem tam také z naší vesnice sám. Nakonec si mne maminka vzala o pár dnů dřív domů, když mne navštívila. Rád jsem na to ale vzpomínal.
3. - 4. Naše čtyři děti jsme posílali na tábor, když o to měly zájem – většinou s kamarády ze školy nebo z oddílu, výjimečně z mého nebo manželčina zaměstnání. Měli i zájem jezdit k babičce na venkov nebo s druhou babičkou na chalupu. Až na výjimky byli spokojeni. S pionýrským, cestovatelským oddílem, se kterým měli i mnoho víkendových akcí, byli velmi spokojeni. Byl jsem víckrát jako vedoucí na letním táboře, manželka také. Řada tehdejších dětí se ke mně hlásí i dnes a na ty tábory vzpomínají v dobrém.

RNDr. Václav Exner CSc.

A jaký názor mají na tento projekt sami účastníci? „Českou republiku jsem navštívil již několikrát jako turista, ale tentokrát jsem ji chtěl poznat trochu z jiné strany. Historie odsunu a česko-německých vztahů mě zajímá a musím se přiznat, že o ní doposud mnoho nevím. Kromě toho mě velmi zaujala kombinace dobrovolné práce a putování na kole,“ říká Andreas Schmidt, jeden z iniciátorů projektu.

„Pocházím z Ústí nad Labem, což je oblast neustálého střetávání Čechů a Němců. Projekt mě zaujal zejména tím, že se neorientuje pouze na minulost, ale i na současnost a budoucnost. Chci poznat nové lidi, dozvědět se něco nového, pomoci při tom dobré věci a strávit tak prázdniny trochu jinak,“ komentuje svou účast na projektu jeden z českých organizátorů Jirka Němeček.

1. Na tábor mě rodiče poprvé poslali v deseti letech.
2. Zkušenost s pobytem hodnotím jako běžnou, ale musím přiznat, že jsem po návratu domů neměla potřebu jet na další tábor.
3. Své dítě bych na letní tábor poslala v případě, že by samo projevilo zájem a pokud bych usoudila, že je tábor vzhledem k věku, zdravotnímu stavu, zájmům a rozvoji osobnosti dítěte vhodný.
4. Žádná konkrétní organizace mě nenapadá. Ale než bych své dítě poslala na tábor, snažila bych se získat co nejvíc informací o pořádající organizaci, tématickém zaměření, kolektivu vedoucích a jejich zkušenostech. Největší váhu bych přikládala doporučením od přátel, jejichž děti na některém z táborů byly a přivezly si odsud mnoho zážitků, výtvorů a ocenění.

Mgr. Ivana Hanačíková

1. V devíti letech.
2. Kladně: první noc jsem plakal, pak se otrlak.
3. Učinił jsem tak: druhý den synek odeslal dopis, že chce domů, díky poštovním i jiným prodlevám jsem jej po týdnu odvázel domů – ještě stále pevně přesvědčeného, že na táboře (dle mého soudu velmi kvalitně vedeném) být v žádném případě nechce.
4. Jistě ne s někým zcela neznámým...

MUDr. Martin Dvořák

Uklidit židovský hřbitov do Boskovic přijela jedenáctičlenná skupinka dobrovolníků z celého světa. Mezi jedenácti lidmi z Koreje, Španělska, Švýcarska, Holandska, Německa a Slovenska jsou jen tři Češi. „Vyřezáváme tu křoviny, náletové dřeviny a čistíme náhrobky zarostlé břečtanem,“ popsal náplň každodenní šestihodinové práce pražský vedoucí projektu Tomáš Podhorský z občanského sdružení INEX - SDA. Lidé, kteří se dobrovolnického projektu účastní, dopředu vědí, že nedostanou žádnou mzdu, jen ubytování a jídlo. Proč tedy ze svého platí cestu přes „půl“ světa, aby uklízeli zrovna hřbitov v Boskovicích? „Toto už je můj třetí workcamp, ale první zahraniční. Myslím, že ta myšlenka s něčím jen tak pomoci, je dobrá. Také je to skvělá možnost, jak cestovat a setkat se s jinými lidmi a kulturami, tady například s židovstvím,“ pověděl nám šestadvacetiletý student fyziky Miquel Travs ze španělské Barcelony. „Myslím, že není zrovna obvyklé, aby lidé z Koreje jen tak jeli do České republiky. Pro nás je to tady přece jen hodně exotické a mysteriózní. Je to opravdu dobrá možnost, jak se seznámit a získat další přátelství,“ míní dvacetiletá Giwen Park, která do Boskovic přijela rovnou z italského workcampu v Římě. Tě se Češi zdají milí, tišší a jednodušší než lidé z Asie.

Dobrovolníci z Dánska, Estonska a Francie stavěli v dobrovolnickém Venkovském centru „Dům z modrého kamene“ v Kosteckých Horách blízko Chocně primitivní keramickou pec z kamenů a směsi jílů a slámy pro místní děti. Dobrovolníci, kteří se účastnili projektu zaměřeného na problematiku malých venkovských komunit a na tradiční i aktuální hodnoty života na venkově, se zúčastnili mj. exkurze do Uhřínové v Orlických horách, kde strávili den a noc v rekonstruované středověké vesnici ze 14. století.

Mgr. Š. Vobořilová a R. Hružová, INEX-SDA, kráceno

foto A-TOM

Také představitelů sdružení dětí a mládeže jsme se zeptali, jak prožívali své první tábory a zda by na tábor poslali své dítě...

1. V kolika letech jste byl poprvé na táboře?
2. Jak tuto zkušenost hodnotíte?
3. Poslal byste svoje dítě na tábor?
4. S kým?

Naše tábory

1. Poprvé jsem byl v šesti letech na pionýrském táboře v Rožmitále. Stýskalo se mi, těšil jsem se na balíčky od maminky, nejlíp na balíčky s banánky v čokoládě. To mi zůstalo dodnes. Pak jsem dostal malou teplotu, teplotku, a domů jsem napsal, že děsně hicuju. Táta, který po třech dnech bleskově přijel, mě už ale viděl na hromadě polen, ječícího a zcela zdravého... První tábory byly trochu velkokapacitní a byl jsem moc malej na tolik cizích lidí. Na vodě a s tomíky o pár let později už to bylo lepší. Nejskvělejší ale byly tábory klubu češtinářů mezi 16 a 21 rokem života. Z toho trochu žiju dodnes...

2. Určitě je nejlepší, když děcko chodí do oddílu celý rok a ví (ono i rodiče), s kým a za čím na tábor jede. Proto jsme, spolky dětí a mladých lidí, které pracují kontinuálně, daleko, daleko před všemi agenturami a nahodilými pořadateli letních táborů. Kdo to nechápe, jest mentál drops.

Tomáš Novotný,
náčelník Asociace TOM

1. Asi v osmi, ale to byl hodně pitomý tábor ve školní budově a vůbec se mi tam nelíbilo – hlavně proto, že

foto Zdeněk Duorák, Junák

jsem tam neměl žádné kamarády. První opravdický tábor jsem zažil v roce 1969, to mi bylo 13.

2. Byl to skautský tábor ve stanech se všim, co i dnes k tomu patří – službou v kuchyni, nočními hlídkami, těžbou dřeva, hrami a výlety. Náš vedoucí měl přezdívkou Chůva a dlouhá léta jsem pak ještě měl sekeru, jejíž topůrko mi, nevýznamnému členovi oddílu, vlastnoručně vyřezal. Je zajímavé, že z tohoto tábora si pamatuju hlavně ty "pracovní" zážitky a taky to, že jsme byli během mé hlídky přepadeni – a ne jiným táborem, ale úplně cizími lidmi.

Už dávno před tímto táborem jsem měl představy o tom, co je to dobrodružství. Kvůli němu jsem vlastně vstupoval do skautského oddílu. No a tento tábor mi toho dobrodružství nabídl přeštel. Zkušenost z toho prvního tábora: ty pozitivní zážitky (dobrodružství) jsou vyváženy těmi „negativními“, jako je škrábání brambor, těžba dřeva nebo puchýře na nohách – to je jako v životě.

3. Po řadě dalších táborů a po studiích jsem zase začal jezdit na tábory, to už jako vedoucí a naše dcera byla na svém prvním táboře v deseti měsících života. Od té doby pak už pravidelně každý rok a myslím si, že ty čtyři týdny na táboře a pak ještě zbytek prázdnin na Valašsku ji uchránil od všech nachlazení a alergií, kterými trpí téměř každé městské dítě.

4. Nejlepší je to samozřejmě s oddílem, do kterého chodí dítě celoročně. Tam má spoustu kamarádů, zná vedoucí a já jako rodič vím, jak vedoucí k dětem přistupují. Pokud jen chci „át dítě na tábor“ pak s kteroukoli dětskou organizací –naše programy jsou velice blízké. Získal bych si ale nějaké reference – od známých, od jiných dětí, z táborových fotek, zajel bych jim pomoci se stavbou tábora, apod.

Mojmír Nováček,
předseda Rady dětí a mládeže Ostravského kraje

Osobně jsem byl poprvé na školním pionýrském táboře po 2. třídě. Vzhledem k tomu, že to bylo v krásné krajině Chřibů a se spolužáky, dalo se to přežít. Hrozným zážitkem byl pionýrský tábor Jiřenka, který patřil ZKL, nyní Zetor, kde byl zaměstnán otec. Tábory, které jsem měl rád, byly putovní tábory Stanice mladých turistů, což byly tábory organizované bývalými skauty či jejich dětmi. Obě moje děti na tábory jezdily, a to na tábory organizované Tábornickou unií. Později i jako vedoucí. Některé z těchto táborů byly vodácké. Dvakrát jsem jako zkušený vodák jel s nimi.

PhDr. Jiří Pospíšil

1. V sedmi letech.
2. Nebyla to dobrá zkušenost. Pak asi až v jedenácti. To už bylo o něčem jiném. Zejména díky dobrým vedoucím.
3. Vzhledem k tomu, že jsem asi 20 let tábory pro děti pořádal (stále, putovní vodácké i pěší), určitě bych doporučil každému dítěti pobyt na táboře v kolektivu vrstevníků. Moje děti absolvovaly řadu takových akcí, a ne jen se mnou.
4. Určitě je tábor dobrý v kolektivu, který se už předem zná a má nějaký společný zájem. Ale ani tábor lidí, kteří se vidí poprvé, nemusí být špatný. Jde o program, o to, aby zaujal. Vedoucí na táboře, to je velmi složitá záležitost. Může to být odborník a děti nezaujme, a naopak i laik může připravit pěkný tábor. V každém případě by však vedoucí měl zajistit bezpečnost svěřených dětí.

Mgr. Pavel Eybert

foto A-TOM

1. Bylo mi 12 roků, a bylo to v Adršpachu (okr. Náchod).

2. Hodnotím to jako báječnou a jedinečnou zkušenost, dneska navíc s učitelským nadhledem – jako zkušenost nenahraditelnou.

Stanový tábor s minimálním zázemím nám dal příležitost s kamarády a kamarádkami v pionýrském oddíle prožít věci, které jsme nestihli během roku. Nikdy nemohu zapomenout na své tehdejší vedoucí – tím více dnes, kdy jako letitý vedoucí na táborech už vím, jaké úsilí museli vyvinout, abychom společně mohli zažít všechno, čím jsme tam prošli.

3. Nyní ještě ne, ale v budoucnu jistě.

4. To je přece jasné, s pionýry. Vedle naší pionýrské skupiny mám ještě několik tipů, které znám z metodických návštěv na pionýrských táborech. Je z čeho vybírat.

*Martin Bělohávek,
předseda České rady Pionýra*

1. V šesti.

2. Nejen tuto první, ale i všechny ostatní hodnotím velmi pozitivně (snad až na jednu, ale ta je negativní díky „negativním“ lidem). Vlastně i ta pozitiva budou v lidech, co se okolo táborové drobotiny motají a je asi úplně fuk, jestli ve dvacátém nebo jednadvacátém století

3. Jistě.

4. Poprvé určitě na hasičský, který vede někdo z mých blízkých kamarádů, které dobře znám, protože první táborová zkušenost je pro malého cvrčka ohromně důležitá, a tak bych chtěla mít aspoň kousek jistoty, že je ve správných k rukou.

*Monika Němečková,
vedoucí úseku mládeže SH ČMS*

1. Poprvé na tábore jsem byl na základní škole s Pionýrem. Chodil jsem do čtvrté třídy a moc se mi tam líbilo. Bylo to motivované nějakou loveckou výpravou, tuším do Kanady, spali jsme v podsadačích bez podlahy, mylo se v řece, vařilo v polní kuchyni, no prostě divočina.

2. Zkušenosti – jen dobré. Poznal jsem tam lidi, kteří měli rádi přírodu, kamarádství a dobrodružství. Někteří pak za 6 let stáli u zrodu Waldenu.

3. Ano.

4. Moje přítelkyně má dvě dcery. Pravidelně jezdí na tábory. Starší se svými neslyšícími kamarády na tábory pořádáné sdruženími ČUN, Sordos, Setkání. Mladší jezdí na tábory s evangelickou církví pro rodiče s postiženými dětmi a s námi, tedy Waldenem, to je kmen Ligy lesní moudrosti, ve kterém jsem já.

*Aleš Sedláček – Tokaheya,
náčelník Ligy lesní moudrosti*

1.+ 2. Poprvé asi v devíti letech, byl to klasický masový tábor ROH a nic moc si nepamatuju, kromě závěrečného karnevalu, kde jsem byla za mnoho-můrku.

3. Jistě. Moje tři děti jezdí na tábory od malička, nejmladší dcera už od 5 let.

4. Samozřejmě jezdí na skautské. Má to na ně určitě vliv – jejich učitelky tvrdí, že jsou díky výchově na táborech samostatnější než jiné děti, umí se o sebe postarat, a jsou zodpovědnější vůči sobě i ostatním.

*Hanka Vogeltanzová,
náčelní Junáka*

foto Ivo Sladký, Junák

Co nového na sídlišti.cz?

Jak jsi se vlastně dostala ke koordinování protidrogového serveru sidliste.cz?

Prekvapivě úplně náhodou. Potřebovala jsem něco pracovního projednat s panem Bělohávkem a v rámci diskuse jsem se zmínila, že mám slušné zkušenosti v oblasti Internetu a hodlám ukončit svou činnost ve Folklorním sdružení. Pan Bělohávek se mě zeptal, jestli bych náhodou neměla zájem účastnit se projektu MŠMT, který bude mít ČRDM od září pod správou, a půjčil mi na prostudování koncepci sidliste.cz. A protože mě protidrogová problematika zajímá, rozhodla jsem se nabízenou práci přijmout. Musím se ale přiznat, že s žádným takovým projektem jsem ještě nepřišla do styku. Na druhou stranu k Internetu mám blízko a s prací s mládeží také nějaké zkušenosti mám z FoS ČR.

Jaký máš celkový záměr se svým světcem?

No, celkový záměr... – ono se hezky mluví a hůr dělá. V první řadě je potřeba, aby sídliště fungovalo bezchybně. Tak to bohužel v současné době není. Na přelomu srpna a září se celá aplikace přesunovala ze serveru firmy Solution, s.r.o., která na

projekt v roce 2000 získala dotaci, na server nové partnerské firmy.

A jaké z toho vznikají problémy? Kupříkladu ten, že nový programátoři se musejí orientovat v programech, které napsal někdo jiný, a to není jednoduché. Je to asi jako když člověk dostane do ruky neznámou knihu a má za úkol v ní najít jméno manželky švagra hlavního hrdiny. Kdyby ji napsal sám, tak ví přesně, kdo to je a kde vystupuje, ale takhle ho čeká dlouhé hledání. Pravda, to přirovnání možná trochu kulhá, ale přiznám se, že žádné lepší mě teď nenapadlo.

A další problém je v tom, že firma Solution, s.r.o. měla programátory a odpovědného redaktora (to je to, co teď dělám já) v jedné kanceláři, zatímco v současné chvíli nejenže nejsme v jedné kanceláři, nejsme ani ve stejné části Prahy. Pak je komunikace výrazně horší, než když stačí přejít na druhý konec místnosti.

Vraťme se ale k tvým záměrům... Pravda. Takže... základním cílem v současné době je server plně zprovoznit a zvýšit návštěvnost. Budu muset zabrat v propagaci a hlavně mám v plánu změnit

Rozhovor s Lídou Kukalovou - odpovědnou redaktorkou serveru sidliste.cz

skladbu článků. Mám obavu, že to nebude tak úplně jednoduché, protože zatím nemám moc autorů, kteří by psali, a na to, abych psala sama, nemám čas. Kromě toho by byl výsledek určitě žalostný. Prostě musím navazovat nové známosti a spolupráce a doufat, že se to kladně projeví na obsahu serveru.

„O životě bez iluzí“ – chystá se něco podobného?

Pokud vím, byl to program sebe-poznávání založený na aktivitě návštěvníků. Zdá se, že to mělo docela ohlas. Jenže výsledky nebyly zatím zpracovány, a tak ani nevím, jestli to mělo ten efekt, který se očekával. Ale pokud z toho nakonec nějaké rozumné výsledky budou, tak by určitě nebylo od věci pustit se do něčeho podobného.

A baví tě tvoje nová práce?

Baví. Zatím se stále ještě rozkoukávám. Ale věřím, že brzo se na své nové pozici budu cítit jako doma. Myslím si, že je to něco, co má smysl, seznámím se se zajímavými lidmi a mimo to se přitom určitě naučím spoustu nových věcí. Člověk se má pořád co učit, zejména když je mladý.

Ptal se Jakub Kořínek

ČRDM a veletrhy

Česká rada dětí a mládeže se zúčastní veletrhů GO a REGIONTOUR v Brně.

Veletrhy cestovního ruchu se uskuteční od 10. 1. do 13. 1. 2002. První dva dny jsou určeny pro odborné návštěvníky, sobota je věnována juniorům v programu JUNIOR DEN.

Česká rada dětí a mládeže spolu s členskými sdruženími připravuje expozici aktivního trávení volného času s nabídkou zajímavých aktivit pro děti a mládež.

Veletrhy cestování doplní výstava vybavení pro sport a volný čas GO SPORT.

Pokud se na veletrh vypravíte načerpat informace z regionů, vyhledat zajímavé tipy pro cestování skupin či jen pro náměty na dovolenou, určitě Vás zaujmou letošní hlavní témata akce:

- **Cyklistické stezky** - cykloturistika a horská kola patří k velmi oblíbenému způsobu trávení volného času. Ve všech regionech se postupně budují cyklostezky, budou představeny již existující trasy i další plány.

- **Ekoturistika** – představuje ideální způsob trávení volného času v přírodě. Je zaměřena na pozorování přírody a tradiční kultury v dané oblasti. Současně minimalizuje negativní dopad cestovního ruchu na přírodní a sociálně-kulturní prostředí. Rok 2002 byl vyhlášen Mezinárodním rokem ekoturistiky vrcholícím Světovým ekoturistickým summitem v květnu v Kanadě.

- **Lázeňství** – není jen záležitostí rekonvalescence, ale nabízí možnosti trávení aktivní dovolené spojené s léčebnými procedurami. Lázeňská místa ČR se představí nejen ve velké společné expozici (za účasti zahraničních lázeňských míst, především ze Slovenska a Maďarska), ale i v expozicích jednotlivých krajů a měst.

- **Hrady, zámky, muzea a galerie** – opět se připravuje jejich velká expozice. Bude zastoupena i Asociace muzeí a galerií České republiky.

Po loňské úspěšné premiéře bude pokračovat **E-travel zóna** s prezentací firem nabízejících své služby v cestovním ruchu prostřednictvím internetu. Jednou z připravovaných "lahůdek" je výstava fotoaparátů a videotechniky.

Přijďte se podívat na veletrhy REGIONTOUR a GO a zastavte se v expozici České rady dětí a mládeže. Určitě si z veletrhů odnesete celou řadu námětů pro Vaše cestování, turistiku a volný čas...

Úrazy v roce 2000

Milí pojištěnci,

Generali Pojišťovna a.s. je již druhým rokem partnerem České rady dětí a mládeže a pojistitelem pro jednotlivá sdružení této rady. Generali Pojišťovna a.s. vstupuje do podvědomí členů jednotlivých sdružení především prostřednictvím úrazového pojištění, neboť připravila komplexní ochranu malým i velkým – členům jednotlivých sdružení a jejich funkcionářům pro případ úrazu ve volném čase, který je organizován právě sdruženími České rady dětí a mládeže. Nabídka komplexní pojistné ochrany je samozřejmě rozšířena i o další pojistné produkty.

Rádi bychom vás seznámili s malou statistikou pojistných událostí – úrazů, které se staly v roce 2000.

Úvodem tedy několik aktuálních čísel k datu 1. 1. 2001.

V roce 2000 bylo nahlášeno celkem 379 pojistných událostí. Z tohoto množství pojistných událostí bylo vyplaceno celkem 295 pojistných událostí v celkové výši 920000,- Kč. Částka přesahující 500000,- Kč zůstává na pojistce jako rezerva pro odškodnění trvalých následků

úrazů a na zbývající dosud nevyplacené události.

Mezi dětskými úrazy převažují zlomeniny horních končetin (kosti vřetenní, zápěstí, prsty), což je z hlediska našich zkušeností pro tuto věkovou strukturu normální průběh. Dále následují rány tržné, řezné a sečné. Naštěstí jde o typy úrazů, které nenechávají rozsáhlé trvalé následky.

U dospělých osob převažují podvrtnutí a zlomeniny kolen a kotníků.

Rádi bychom využili této příležitosti a zrekapitulovali postup pro snadnější vyřízení nároků pro

pojistné plnění. K ukončení likvidace pojistné události je nezbytné nutně zaslat lékařem vyplněnou 3. stranu formuláře Oznámení o úrazu. Často se stává, že právě opomenutí této skutečnosti je důvodem ke zdržení. Pro nahlášení úrazu je lhůta omezena délkou tří let, lhůta začíná běžet rok po úrazu. Aby se předešlo sporům na poště při výplatách pojistného plnění, je nutné v případě výplat nezletilé osobě na adresu vždy jmenovitě uvést jednoho z rodičů. Pokud je pro výplatu pojistného plnění uveden pouze termín rodiče, ze zkušeností vyplývá nutnost s sebou vzít na poštu rodný list dítěte. Ani to však nezaručuje hladký průběh vydání obnosu.

Na závěr bychom rádi popřáli všem dětem i dospělým – pokud už k úrazu dojde, nechť stačí pouze náplast, sádra nebo nějaká sladkost...

*Generali Pojišťovna a.s.
Generální ředitelství
Bělehradská 132, 120 84 Praha 2
Telefon (02) 21091 000
Telefax (02) 21091 300
Bezplatná infolinka: 0800 150 155
E-mail: odbyt@generali.anet.cz
Internet: www.generali.cz*

Bylo

- 1. - 3. 9. **Slavnostní setkání ymkařských seniorů** k 80. výročí založení Masarykova tábora na Sázavě - YMCA
- 6. - 7. 9. **Cyklistická dvojake** - cykloorientační závod a cyklotrasy DP, Brno - A-TOM
- 14. 9. **Sami o sobě** - uzavěrka - Pionýr
- 14. - 16. 9. **Festa** - setkání mladých vychovatelů, Pardubice - SHM
- 21. 9. **Den bez aut** - Soutěže pro děti, Chrudim - o. s. Altus
- 21. - 23. 9. **Republikové finále Tábornické stezky**, Liberec - Pionýr
- 22. - 30. 9. **Euroorando „Štrasburk“** – největší akce evropské turistiky – hvězdicová štafeta po dálkových pěších trasách – účast A-TOM
- 27. - 30. 9. **Dobývání pevnosti Josefov** - Junák
- 28. - 29. 9. **Magone cup** - malá kopaná kategorie 86 - 88, Brno - SHM
- 28. - 30. 9. **ústřední kolo Svojsíkova závodu 2001**, Dolní Dobrouč - Junák
- 29. 9. - 1. 10. putování „Z Dubče do Dubče“ - A-TOM
- 29. 9. **5. ročník Kastelánova pochodu**, zámek Červený Hrádek - A-TOM
- 29. 9. **Cesta za Sluníčkem**, Chrudim - Centrum ekologické výchovy ČSOP ve spolupráci s o. s. Altus
- 29. 9. **Poprázdňinové klání na Internetu**, Praha - SKSK ČR

ARCHA

Zpravodaj ČRDM o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Registrace Ministerstvem kultury: MK ČR 8135
Tematická skupina 13A/A8, ISSN 1212 - 5016
Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s.p., odštěpný závod Přeprava, č.j. 1259/99 ze dne 29. 3. 1999
Redakce: Mgr. Jiří Zajíc, Michala Rocmanová, ak. mal., Jakub Kořínek

Adresa redakce:

Česká rada dětí a mládeže
Senovážné náměstí 977/24, 116 47 Praha 1
tel: 02/24102209, fax: 02/24102541
e-mail: archa@adam.cz
IČO: 68379439

Grafická úprava DTP LOTOS
Fotografie z archivů členských sdružení ČRDM
Příspěvky přijímáme nejlépe ve WORD 7.0
Vychází 10x za rok

INDIÁNI Z TOČNÍKU

Dvoudenní program Ligy lesní moudrosti pro veřejnost v romantickém prostředí gotického hradu Točnick proběhl v polovině září. Již pošesté se předváděly tradiční woodcrafterské činnosti a hry pro děti. Zlatým hřebem byly ukázky moderních i tradičních indiánských písní a tanců. Přes nepřízeň počasí přišlo na 500 návštěvníků. Na této vůbec největší „ligové“ akci pro veřejnost se organizačně podílelo 60 členů LLM z celé republiky.

Jakub Vávra - Čanešiča

foto LLM

NAROZENINY A-TOM

Asociace turistických oddílů mládeže oslavuje letos 10 let!

Blahopřejeme!

VALNÝ SNĚM JUNÁKA

Přes šest set delegátů Junáka se sjelo třetí říjnový víkend ve Vsetině na X. Valném sněmu, aby zvolili nové náčelnictvo a přijali upravené stanovy hnutí.

SVOJSÍKŮV ZÁVOD

Každý druhý rok se koná celorepublikové klání

foto M. Martinovský

skautských družin, které má prověřit všestrannost činnosti. Jmenuje se podle zakladatele skautského hnutí u nás. Letos na konci září jej pořádali minulé vítězové v Dolní Dobrouči v Orlických horách a své prvenství obhájili, v divíci kategorii zvítězily Amazonky ze Zlína.

FOLKLORNÍ SLAVNOSTI

Ani na podzim neutuchá činnost folklorních souborů – konají se festivaly, slavnosti a vystoupení – v září například Hanácké slavnosti v Prostějově, Slezské dny v Dolní Lomné, mezinárodní festival dětských souborů v Luhačovicích či Polabská vonička v Nymburce.

foto FoS ČR

Bylo

- 3. 10.** Slavnostní zahájení 9. ročníku ankety o nejoblíbenějšího učitele ČR - **Zlatý Ámos** - DTA
- 3. - 6. 10.** doprovodný program pro děti na výstavě **Vzdělání a řemeslo** v Č. Budějovicích - DTA
- 5. - 7. 10.** **Setkání družstev PP Mládeže ČČK** - Lipnice nad Sázavou - MČČK
- 5. - 7. 10.** **Ekoseminář „Praktický přírodopis“**, Český kras - Junák
- 5. - 7. 10.** **Republikové finále ve floorbale** - Pionýr
- 6. 10.** **Memoriál rovera „Koti“** pro vlčata a světlušky, Nová Paka - Junák
- 6. - 7. 10.** **Kamarád Cup 2001** - turnaj v malé kopané pro dětské domovy z celé ČR, Kolín - SKSK ČR
- 6. - 7. 10.** **4. celostátní turnaj ve stolním tenise**, Pardubice - SHM
- 11. - 14. 10.** **seminář Help Trans** - práce se zdravotně a smyslově postiženými, Chlumětín - MČČK
- 12. - 14. 10.** mezinár. konference: **Debating - Opening Minds, Borders and Societies**, Praha - ADK
- 12. - 14. 10.** **seminář Děti** - pro vedoucí, Všenory u Prahy - MČČK
- 12. - 21. 10.** **Hravý zámek pro děti a dospělé** – nevšední stolní a deskové hry a hlavolamy, Valašské Meziříčí - zámek Kinských - A-TOM
- 13. 10.** **akce Toastmasters International** - prezentace debaty formátu Karl Popper, Pardubice - ADK
- 13. 10.** **5P - celostátní turnaj ve volejbale**, Plzeň - SHM

- 13. 10.** **XI. mezinárodní setkání skautských sběratelů**, Praha - Junák
- 13. 10.** **Podzimní plavba po Rokytcce**, Praha - Junák
- 19. - 21. 10.** **Valný sněm Junáka**, Vsetín - Junák
- 20. 10.** **Podzimní dobrodružství s Internetem**, Praha - SKSK ČR
- 20. 10.** **I. ročník festivalu Pro Rock**, Praha - Pionýr
- 25. - 28. 10.** **seminář AIDS I. st.** - prevence mezi vrstevníky, Lipnice nad Sázavou - MČČK
- 31. 10.** **Quo vadis homine: „Česká hodnotová krize“** a „Alternativy vývoje k budoucnosti“, Jablonec n. N - ADK
- 1. - 4. 11.** **seminář Help Trans** - práce se zdravotně a smyslově postiženými, Zlenice u Čerčan - MČČK
- 3. 11.** **Druhý sraz Fanklubu Majáků**, Praha - SKSK ČR

Bude

- 3. 9. - 21. 12.** celostátní soutěž v debatování pro žáky středních škol **„Podzimní pohár 2001“** - v angličtině „Autumn Cup 2001“ - ADK
- 9. - 11. 11.** **Celostátní velká výměna zkušeností Olomouc**
- 17. 11.** **Memoriál Jana Tleskače** - 1. Mistrovství světa ve vyjímání ježka z klece, DDM hl. m. Prahy v Karlíně
- 17. - 18. 11.** **IV. Výroční zasedání České Rady Pionýra**, Brno - Pionýr
- 24. 11.** **Jizerská sova** - 11. ročník písničkové soutěže, Jablonec n. N. - Junák
- 30. 11. - 2. 12.** **Mikulášský víkend roverů a rangers** – soutěž v uměleckých oborech, seminář, countrybál, Praha - Junák